

VISCA EL PAISATGE I MORI LA PROPIETAT !

Raimon Ferrer-Solervicens i Fisas, Vicepresident de l'Institut Agrícola
Article d'opinió publicat al Diari SEGRE, l'octubre de 2003

Molts ciutadans, fruit de la subtil i corruptora propaganda pseudosolidària, ambiental i paisatgística de certes administracions, fruit d'un turisme rural mal entès i també, perquè no, fruit dels lloats, instructius i entretinguts, programes televisius de natura i animalons, porten un cacau al cap de proporcions considerables, un cacau que el fa confondre, massa sovint, el paisatge amb la propietat. Alguns d'ells, arriben a la ferma i extravagant convicció de que hi ha llocs a Catalunya on hom pot fer el que li sembli. **És ben clar que el paisatge és de tots, que el paisatge hi és per que tothom el pugui gaudir, però també tindria d'ésser igual de clar que el bosc, ni de bon tros, és de tots, que les vaques ni les pomes son de tots o que certs camins, basses, rastells o pallisses no son pas públiques. Inclòs a un Parc Natural, que és de tots, no és pot fer el que a un li sembli, hi ha unes normes ...**

Darrerament, al camp i al bosc privats, comencen a aparèixer cadenats, tanques, cartells, i darrera d'aquests, escridassades, discussions i plets que es podrien evitar. Ecotaxes, taxes, arbitris, multes, entrades, passis, permisos, neixen irregular i desordenadament com els bolets ... i no va pas de broma això, doncs a la veïna França, que per cert te un paisatge ben bonic, anar a plegar bolets a un bosc, tan se val que sigui privat com públic, ja te un preu i, ho sé de bona tinta, que alguns despistats compatriotes nostres s'han endut l'emocionant ensurt d'ésser acompanyats, ells i cistells, a la *gendarmerie*. En ple segle vint-i-un ja no hi ha lloc a la indignació per aquestes situacions, doncs això

de marcar i defensar la propietat als humans ens ve ja de molt lluny, i ens ha portat més disgustos que alegries.

Evidentment el paisatge, urbà i rural, és patrimoni comú i de gaudi gratuït. Avui, a ciutat, tothom entén i respecta certes normes establertes pel respectiu Departament de Paisatge Urbà. Es condiciona així, amb criteris determinats, l'aspecte i harmonia general, estètica, cultural i social de la ciutat, el manteniment extern dels edificis, jardins, mobiliari, siguin privats o públics. Al món urbà, prou sabem que, s'ha de pagar per quasi bé tot, inclòs per allò que és de tots.

Tan sols per ocupar un espai de carrer 'a la brava' o usar més temps del pactat una superfície sense pagar el convingut, t'arriba la diligent i atenta multa de la guàrdia urbana o et persegueix el seu propietari. De la mateixa manera, cal començar a entendre la diferència entre el paisatge de tots i el bosc d'uns o l'empresa rural d'altres. No, no vinc a dir pas que, a partir d'avui mateix, un guarda forestal tregui del sarró la llibreta i vos multi per haver aparcat el vostre vehicle precisament en 'zona verda de pastura' sense abonar l'import o l'impost corresponents!

El paisatge natural és patrimoni i gaudi de tots però compte, que son tres els milions d'hectàrees de camps de conreu i de bosc a Catalunya que tenen el seu respectiu propietari, privat o públic. Ben a part i ben entès, que aquestes hectàrees generen inevitablement un paisatge que és patrimoni de tots. Potser ja va essent hora que una entitat, depenent de no sé quina de les nostres variades administracions, plantegi la creació d'un Departament de Paisatge Rural, a

l'estil dels de Paisatge Urbà, que reguli i ordeni tot invitant a respectar tant els drets del propietari i l'empresari rurals com els dels visitant o turista.

A part d'això, cal que els propietaris i empresaris rurals, comencin a tenir, d'una punyetera vegada, **reglamentació adequada que els permeti defensar més clarament els seus drets civils i interessos econòmics, així com els drets d'admissió i accés de visitants i/o recol·lectors a les seves finques tal com ja es fa, amb més o menys encert o barra amb un àmbit prou minoritari i avui decreixent, com és el dels caçadors i els pescadors.**

Realment avui, en certs moments de l'any, al món rural hi ha molts més passejants, esportistes, recol·lectors o turistes, que no pas vilatans, pagesos, caçadors o pescadors, aquests darrers son prou regulats, censats i 'fixats' per l'administració, i en canvi, molts dels primers no tenen encara prou clar si el seu comportament cívic i actuacions son les adequades.

No fa massa dies vaig contemplar com en una llarga i aturada qua dominical, ja farts d'esperar, van baixar un quants ciutadans dels seus respectius automòbils. Del mer passeig i contemplació del paisatge la cosa va derivar perillosament a la recollida dels 'productes de la terra'. Si, és clar, les pomes també són un producte de la terra ... però refotre, que les que estaven a terra ni les van tocar! Els vaig apercebre educadament i em van contestar que n'hi havien moltes. Em vaig callar i vaig girar cua, sempre he trobat que discutir enmig d'un bell paisatge natural, patrimoni de tots, és ben antiestètic i no fa pas amb el meu pausat temperament !